

Chương 5

Sau cơn mưa to

M

ột cơn mưa chưa từng có tại địa phương này. Ngồi trong nhà nghe hạt mưa đổ trên mái, rầm rập như ngàn vạn ngựa xông xáo chốn sa trường.

Mây đen vần vũ, báo hiệu một cơn mưa dai, bên ngoài trời tối tăm, bên trong nhà cũng tối tăm.

Diệp Khai ngồi trên ghế, duỗi hai chân, nhìn đôi giày cỏ rách nát, buột miệng thở dài, lẩm nhẩm:

- Mưa to quá !

Tiêu Biệt Ly chú ý vào các quân bài, trịnh trọng lật một tấm lên, tấm cuối cùng còn nằm sấp, nhìn mặt quân bài một lúc lâu, đoạn cười nhẹ, thốt:

- Tại đây, ít khi có cơn mưa như vậy !

Diệp Khai gật đầu:

- Mưa ít đổ, hễ đổ là đổ lớn !

Tiêu Biệt Ly cũng gật đầu.

Lão nhìn qua khung cửa sổ, một lúc lâu lại thở ra, rồi tiếp:

- Thật là một cơn mưa đổ không đúng lúc !

Diệp Khai trố mắt:

- Tại sao ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Cứ mỗi tháng một lần, đúng vào hôm nay, các cô các bà lại đến thị trấn này, mua sắm chỉ, kim, son, phấn, các vật dụng lặt vặt ! ...

Diệp Khai lấy làm lạ:

- Các cô các bà ? Những ai thế ?

Tiêu Biệt Ly lộ ý cười trong mắt:

- Trong số đó, có một người mà các hạ muốn gặp lắm !

Diệp Khai hiểu.

Nhưng chàng vẫn hỏi:

- Tại sao tiên sanh cho rằng tại hạ muốn gặp ?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Tại hạ thấy như vậy !

Diệp Khai cau mày:

- Thấy bằng cách nào ?

Tiêu Biệt Ly vỗ vỗ đồng quân bài trước mặt, từ từ thốt:

- Có thể là các hạ không tin. Song tại hạ nhìn vào đó là thấy rất nhiều việc !

Diệp Khai hỏi:

- Tiên sanh còn thấy gì nữa ?

Tiêu Biệt Ly nhìn các quân bài, trông như bằng xương, thần sắc dần dần trầm trọng, niềm u uất hiện lên từ từ.

Một lúc sau, lão chậm rãi thốt:

- Tại hạ còn thấy một vầng mây đen, bao phủ bên trên Vạn Mã Đường, trong vầng mây đen đó, có một thanh đao. Đao vấy máu, máu rõ từng giọt ! Từng giọt !

Bỗng lão ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Diệp Khai, trầm giọng hỏi:

- Đêm qua, tại Vạn Mã Đường có việc hung ác xảy ra, phải không ?

Diệp Khai giật mình. Qua mấy phút, chàng mới gượng điểm một nụ cười đáp:

- Tiên sanh nên đổi sang nghề xem tướng đoán số là phải hơn !

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Nghề đó cũng được lắm chứ ! Rất tiếc là tại hạ chỉ thấy được tai họa của người thôi, chứ không đoán nổi những cái may mắn của ai cả. Mà người xem tướng thì đa số thích biết vận đỏ hơn nghe tai họa ! Cho nên, khó mà phát tài, nên có sự thay đổi nghề nghiệp !

Diệp Khai hỏi:

- Chắc tiên sanh có xem cho tại hạ rồi ?

Tiêu Biệt Ly hỏi lại:

- Các hạ muốn nghe sự thật ?

Diệp Khai gật đầu:

- Sợ chi mà chẳng dám nghe !

Đáy mắt của Tiêu Biệt Ly chợt sâu hơn, lão mơ màng một lúc, đoạn thốt:

- Trên đầu các hạ, có đám mây đen, điều đó chứng tỏ các hạ có nhiều phiền não.

Diệp Khai mỉm cười:

- Giống loại phiền não của ai ?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Những phiền não đó, không hẳn là của các hạ, nhưng mừng tượng từ lúc sanh ra đến nay, và mãi về sau cũng thế, phiền não của ngoại nhân luôn luôn quấn quít các hạ. Các hạ vùng vẫy cách nào cũng không thoát khỏi.

Diệp Khai vẫn còn cười, song vẻ cười bắt đầu gượng, rồi chàng gượng hỏi luôn:

- Trong đám mây đen đó có thanh đao chẳng ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Dù có đao, cũng chẳng sao !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Chỉ vì có nhiều quý nhân hộ mạng các hạ, cho nên, vô luận gặp sự nguy hại gì, các hạ cũng qua khỏi, đúng là cái cảnh phùng hung hóa kiết.

Diệp Khai chớp mắt:

- Quý nhân hộ mạng ?

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Tại hạ nói quý nhân, là nói những người ưa thích các hạ, những người có thể tiếp trợ các hạ. Thí dụ như ...

Diệp Khai chận lời:

- Thí dụ như tiên sanh ...

Tiêu Biệt Ly lại cười, rồi lắc đầu, thốt:

- Quý nhân như mạng số của tại hạ, đại đa số là nữ nhân. Thí dụ, nàng Thúy Bình ...

Nhìn đóa hoa châu, Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Hẳn là đêm qua, nàng thức trắng, chờ các hạ. Sao các hạ không đến với nàng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Túi cạn vàng, là lúc xa mỹ nhân, càng luyến lưu, càng bị xô đuổi gấp. Hà tất đến đó, dễ bị đuổi xô ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Các hạ lầm !

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ ?

Tiêu Biệt Ly trầm giọng:

- Nữ nhân tại địa phương này, chẳng phải tất cả đều thờ vàng đâu !

Diệp Khai tắt lưỡi:

- Tại hạ chỉ mong họ thờ vàng !

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Nếu họ như vậy, là dứt khoát, là bình thủy tương phùng sau cơn gặp nhau, bè trôi, nước cứ chảy, không ai gây phiền não cho ai bằng đường dây luyến mớ hoài.

Tiêu Biệt Ly nhìn sửng chàng:

- Các hạ muốn nói, người hữu tình thường gặp phiền não ?

Diệp Khai gật đầu:

- Vậy đó !

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Các hạ lại lắm nữa rồi ! Một con người hoàn toàn không phiền não, thì sống có thú vị gì ?

Diệp Khai mỉm cười:

Tại hạ thà chịu ngồi chờ tại đây, trừ ra nơi đây không tiếp khách ban ngày !

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Các hạ được dành ngoại lệ. Tùy tiện đến, lúc nào cũng chẳng sao, ở lại bao nhiêu lâu, cũng chẳng sao, có điều khí lực của tại hạ kém suy, khi cơn buồn ngủ đến, thì đành thất lễ bồi tiếp !

Diệp Khai lại cười:

- Nhưng tiên sanh ít ngủ !

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Con người trở về già, rất ít ngủ, bởi tiếc từng phút từng giây còn thừa lại chẳng bao nhiêu, ngủ đi là phí phạm. Hà hướng, tại hạ là con mèo đêm !

Lão lại cặp nạng dựng kế bên, đặt nạng vào vách, từ từ đứng lên.

Bỗng lão bật cười, tiếp:

- Có lẽ vào giờ Ngọ ngày nay, cơn mưa dứt, có thể các hạ gặp lại nàng.

oOo

Tiêu Biệt Ly đã lên gác nhỏ.

Hai tà áo của lão phất phơ, không vướng bận. Đôi chân của lão cụt tận gối, Diệp Khai nhận ra sự trạng đó, bất giác thở dài.

Tại sao đôi chân của lão cụt đi ? Bệnh hoạn, hay bị chặt lìa ?

Ai trông thấy sự trạng đó, cũng phải nghĩ rằng lão là con người không tầm thường, lão phải có một thời oanh liệt, lai lịch của lão là không nhỏ vậy !

Tại sao lão đến tận thị trấn vùng biên thành này, một nơi hầu như hoang vắng, tiêu điều, sanh nhai với cái nghề không đẹp lắm ?

Lão muốn chôn giấu một quá khứ sôi động ?

Lão thật sự có khả năng khám phá bí mật của ngoại nhân chăng ? Lão biết được tai họa của người trước khi tai họa xảy ra chăng ?

Diệp Khai sờ đến các quân bài.

Thì ra, những vật đó không bằng xương, mà là bằng một chất thép cứng, giống xương !

Bên trên, có tiếng ho húng hắng vọng xuống.

Diệp Khai thở dài, nhớ lại mỗi lời của lão ta phảng phất hàm chứa một ý nghĩa xa xôi, lão làm việc gì, phảng phất có một mục đích bí mật !

Biết đâu, gian gác nhỏ của lão cũng chứa đựng nhiều bí mật !

Diệp Khai liếc mắt sang chiếc thang lên gác, bỗng nở một nụ cười !

Chàng phát hiện ra, nơi đây có nhiều cái thú ghê !

oOo

Giữa ngõ.

Quả nhiên, cơn mưa dứt.

Diệp Khai đi trên con đường còn ngập nước, lầy bùn, thẳng đến ngôi tạp hóa.

Chủ nhân ngôi tạp hóa là một người trung niên, tánh lạc quan, mặt tròn, luôn luôn cười, nụ cười chiêu đãi.

Lão họ Lý, tên Mã Hổ, rất dễ dãi với mọi người. Không hề so đo thêm bớt về tiền bạc hay hóa phẩm với khách hàng.

Vào trưa, giờ cơm của một gia đình, ít có người ra phố mua sắm.

Lý Mã Hổ tựa đầu lên quầy, thiu thiu ngủ.

Bỗng có tiếng bánh xe lăn, tiếng ngựa hí. Một cỗ xe đen do tám ngựa kéo từ từ xa tiến vào thị trấn !

Ngựa, thuộc loại quý, cỗ xe lộng lẫy vô cùng !

Diệp Khai dễ dàng nhận ra cỗ xe.

Chính là cỗ xe đón chàng hôm qua, đưa về Vạn Mã Đường.

Trong xe đó hiện tại, những ai ngồi ?

Chàng đang nhìn cỗ xe, phía sau lưng có người thốt:

- Chắc bà cô và đại tiểu thư trong Vạn Mã Đường đi mua sắm gì đó ! Chẳng rõ hôm nay, họ có mua hột gà chẳng !

Người vừa thốt, chính là Lý Mã Hổ.

Diệp Khai mỉm cười:

- Họ không phải là đầu bếp, thì mua hột gà làm gì ?

Lý Mã Hổ xì một tiếng:

- Tưởng công đâu có biết ! Nữ nhân mua trứng để thoa mặt đó, giữ gìn cho dung nhan tươi trẻ mãi mãi !

Diệp Khai lại cười:

- Dâu con của huynh đài có dùng trứng bôi mặt không ?

Lý Mã Hổ cười lạnh:

- Dâu của tôi à ? Nếu mỗi ngày nó có thoa cả trăm trứng cũng chẳng ích gì ! Da mặt của nó dày như vỏ quýt mà lại là thứ vỏ khô mới khổ chứ !

Hắn bỗng thấp giọng tiếp:

- Nhưng hai vị nữ nhân của Vạn Mã Đường là Hoa Thủy Tiên, họ là mỹ nhân, nếu tướng công có phúc khí thì ...

Hắn cười hì hì, không tiếp nói dứt câu !

Từ ngoài xe, một giọng thiếu nhi vang lên, vọng vào:

- Lý Mã Hổ léo nhéo cái gì đó ?

Lý Mã Hổ vội cười vuốt đáp:

- Đâu có ! Có nói gì đâu, tiểu thiếu gia. Tôi đang lo gói kẹo cho tiểu thiếu gia đây chứ !

Thiếu nhi đã và hiệu tạp hóa, chấp tay sau lưng, đứng tại cửa, đôi mắt ngó lảo liên.

Tuy nó còn nhỏ tuổi, song khí phách đã lớn lắm rồi. Lý Mã Hổ ngán nó vô cùng.

Nhưng, nó chợt thấy Diệp Khai, mặt nó trắng nhợt, quay mình trở ra gấp !

Diệp Khai vọt theo, chụp tay nó, giữ lại, cười thốt:

- Đừng nói người là Tiểu Hổ Tử, dù người là tiểu hồ ly, cũng chẳng chạy khỏi tay ta đâu !

Tiểu Hổ Tử có vẻ quýnh quáng, kêu to lên:

- Tôi không quen ông ! Ông nắm tay tôi giữ lại làm gì !

Diệp Khai cười hì hì:

- Mới sớm mai này, người nói là nhận ra ta, sao bây giờ lại bảo là không quen ?

Tiểu Hổ Tử đỏ mặt toan kêu lên.

Diệp Khai tiếp:

- Ngoan ngoãn nghe lời ta, muốn bao nhiêu cũng có, ta mua đủ. Bằng cái ta, ta sẽ đi tố cáo với gia gia và tứ thúc của người, rằng sớm mai này, người nói láo !

Tiểu Hổ Tử lại quýnh hơn, lắp bắp hỏi:

- Tôi nói cái gì láo đâu ?

Diệp Khai thấp giọng:

- Ta nói như thế này, là đêm qua người ngủ sớm, người không hề đi đâu nửa bước, người không có đeo bụng ngựa của thơ thơ người. Có đúng vậy không ?

Tiểu Hổ Tử chớp đôi mắt:

- Tôi nói thế, bất quá chỉ để giúp ông thoát nạn chứ có gì đâu mà ...

Diệp Khai hỏi:

- Ai bảo người nói thế ?

Tiểu Hổ Tử đáp:

- Không ai bảo cả ! Tôi tự động nói đấy !

Diệp Khai trầm gương mặt:

- Người không nói cho ta biết, ta sẽ mang người trở về, giao cho gia gia người !
Tiểu Hồ Tử sợ hãi cuống cuồng, hấn nghe nói đến gia gia là phát rung lên.

Lập tức, hấn khai:

- Dì ba bảo tôi nói đó ! Nói như vậy đó !

Diệp Khai kinh hãi, hỏi:

- Dì ba ? Có phải cái bà đi với người buổi sáng này không ?

Tiểu Hồ Tử gật đầu.

Diệp Khai cau mày hỏi:

- Bà ấy làm sao biết được đêm qua ta và thơ thơ người có gặp nhau ?

Tiểu Hồ Tử vẫn cười:

- Tôi làm sao biết được chuyện của dì ba ? Tại sao ông không hỏi thẳng nơi dì ấy ?

Diệp Khai buông tay, Tiểu Hồ Tử chạy đi xa liền. Hấn chạy đến đầu đường, quay mình lại, nhăn nhăn mặt khỉ, cười hì hì, thốt:

- Ông có thể hỏi nơi dì ba, nhưng không được ôm dì như ôm thơ thơ tôi đấy nhé !

Coi chừng gia gia tôi ghen đấy nhé !

Hấn chui nay vào hiệu bán tơ lụa.

Diệp Khai cau mày, trầm nghĩ:

- Sự việc này thật là ngoài chỗ liệu của ta !

Chàng tự hỏi dì ba của Tiểu Hồ Tử là ai ? Làm sao bà ấy biết rõ việc đêm qua ?

Tại sao bà muốn giải nạn cho chàng ?

Chàng ngẩng đầu lên, đúng lúc dì ba từ trong cửa hiệu tơ lụa bước ra.

Bà có vẻ thanh đạm, vận y phục trắng, không phấn son, không mang nữ trang, nhưng cái phong vận của bà thừa làm đắm đuối những kẻ khó tánh.

Diệp Khai nhìn bà, bà cũng nhìn trả Diệp Khai, chẳng rõ vô tình hay cố ý bà điểm một nụ cười.

Diệp Khai sững sờ trước nụ cười đó.

Một lúc lâu, chàng phát hiện một đôi mắt đen láy khác ở phía sau bà.

Đôi mắt đó cũng nhìn chàng.

Mường tượng đôi mắt mang niềm u uất, nên cái sáng có vẻ xa xăm ...

Đêm qua, nàng không ngủ ?

Hay vì nàng có khóc nhiều ?

Con tim của Diệp Khai đập mạnh, liên hồi. Mã Phương Linh chớp mắt ra hiệu, chàng gật đầu.

Mã Phương Linh cúi đầu, cười thoáng.

o0o

Trong những trường hợp như vậy, lời nói rất thừa. Một nụ cười, một ánh mắt, có thể thay vạn lời, nhiều ý nghĩa hơn vạn lời.

Con tin của họ có thứ ngôn ngữ riêng, loại truyền âm nhập mật của giống hữu tình !

o0o

Tòa gác nhỏ tịch mịch, không một tiếng động, chẳng rõ ai đã thu dọn các quân bài bày tán loạn trước đó.

Diệp Khai vào ngồi trên ghế cũ, chờ.

Chàng hiểu ý tứ của Mã Phương Linh. Nhưng ý tứ của dì ba ra sao, chàng suy nghĩ mãi không tài nào đoán nổi.

Vợ chết rồi, thì con người như Vạn Mã Đường chủ làm gì thiếu nữ nhân bên cạnh.

Và chỉ có mẫu người như dì ba, mới xứng đáng phối hợp với mẫu người như Vạn Mã Đường chủ.

Có nam nhân đó, phải có nữ nhân đó, và ngược lại.

Diệp Khai bắt đầu hiểu thân phận của bà, song không hiểu nổi ý tứ của bà.

Còn nụ cười của bà nữa. Một vấn đề gây xáo trộn tâm tư chàng không ít.

Diệp Khai thở dài, không muốn nghĩ xa hơn. Càng nghĩ xa hơn, càng có lỗi với Mã Phương Linh.

Nhưng, nụ cười đó làm sao chàng quên được.

o0o

Hiện tại, hai nữ nhân đó đang làm gì ? Họ có mua hột gà trong hiệu tạp hóa của Lý Mã Hồ chăng ?

Nữ nhân mua hột gà bôi mặt, giữ dung nhan tươi trẻ mãi, có chắc là hiệu quả như vậy không ?

Diệp Khai tập trung ý chí, hướng về một vấn đề khác, miễn vấn đề không liên quan đến hai nữ nhân.

Tuy nhiên, chàng nỗ lực cách nào, cũng không xóa mờ hai nữ nhân trong tâm tưởng.

Vừa lúc đó, cánh cửa nhích động.

Diệp Khai định ninh là Mã Phương Linh vào, toan đứng lên, song con tim vụt trầm xuống. Chàng không nhúc nhích được một ly.

Vì, người vào, chẳng phải là Mã Phương Linh.

Người vào là Vân Tại Thiên !

Cả hai, chẳng ai tưởng là gặp nhau tại chỗ này.

Vân Tại Thiên toan lui ra, nhưng ra làm sao được khi diện đối diện rồi !

Diệp Khai cười nhẹ, cất tiếng trước:

- Các hạ đến đây hẳn là để tìm Thúy Bình ? Có phải là các hạ muốn hỏi nàng tại sao lại trao đóa châu hoa cho kẻ khác ?

Vân Tại Thiên hự một tiếng không đáp, kéo chiếc ghế ngồi xuống.

Diệp Khai tiếp:

- Nam nhân tìm nữ nhân, vẫn là điều hợp lý, hợp tình, các hạ ngại gì mà chẳng vào ?

Vân Tại Thiên trấn định tâm thần, lấy lại bình tĩnh rồi.

Gã trầm giọng đáp:

- Tại hạ đến đây tìm người thật, song chẳng phải tìm nữ nhân.

Diệp Khai chớp mắt:

- Các hạ tìm ai ?

Vân Tại Thiên buông gọn:

- Phó Hồng Tuyết !

Diệp Khai hỏi:

- Tìm hấn làm gì ?

Vân Tại Thiên không đáp.

Diệp Khai lại hỏi:

- Hấn ở lại Vạn Mã Đường mà !

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Đi rồi !

Diệp Khai ngạc nhiên:

- Tự lúc nào ?

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Sáng sớm !

Diệp Khai cau mày:

- Nếu hấn đi từ sáng, hẳn phải qua ngang thị trấn này. Sao tại hạ không gặp ?

Rồi chàng hỏi:

- Còn các người kia ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Đi hết. Các hạ có gặp ai chăng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Lạ chưa ! Sao tại hạ chẳng gặp ai cả. Thị trấn này có mỗi một con đường cái, đâu phải rộng lớn gì, mà họ đâu phải là những hạt cát ?

Vân Tại Thiên biến sắc, ngẩng đầu lên, nhìn tòa gác nhỏ.

Diệp Khai thốt:

- Tiêu lão bản có mặt trên đó. Các hạ định lên hỏi lão ?

Vân Tại Thiên do dự.

Bỗng, gã đứng lên, xô cửa bước ra ngoài.

Vừa lúc đó có hơn mười cỗ xe trần do lừa ngựa kéo, từ bên ngoài trấn tiến vào.

Xe nào cũng chở quan tài, mỗi xe chở bốn cỗ, gỗ mới tinh ...

Một người gù lưng, vận áo mới bằng bố xanh, mặt trắng nhợt, ngồi lừa đen, đi kèm bên xe.

Một đoàn xe chở đầy quan tài vào thị trấn, là một sự lạ, ai trông thấy cũng phát sợ.

Vân Tại Thiên cũng không khỏi hãi hùng, đồng thời hiếu kỳ, bật hỏi:

- Số quan tài này chở về đâu đây ?

Người gù nhìn gã từ đầu đến chân, bỗng cười khan, rồi hỏi lại:

- Xem qua lối ăn mặc của quan nhân, tiểu nhân này đoán chừng là nhân vật trong Vạn Mã Đường, có phải vậy chăng ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Phải !

Người gù tiếp:

- Số quan tài này sẽ được vận chuyển đến Vạn Mã Đường đó.

Vân Tại Thiên biến sắc:

- Ai bảo người chở đi ?

Người gù cười vuốt:

- Thì chính người đặt mua, trả tiền, bảo chở đi chứ còn ai nữa ! Bọn tiểu nhân đâu có sẵn một số quan tài nhiều như vậy ? Phải làm ngày làm đêm cho kịp giao đủ ba trăm cỗ ! Đây là đợt giao hàng đầu tiên đấy ! ...

Vân Tại Thiên lướt tới, lôi người gù xuống lưng ngựa, hét:

- Ba trăm cỗ ? Ai đặt ? Người đó ra sao ?

Người gù sợ rung, lắp vấp đáp:

- Một ... một nữ nhân !

Vân Tại Thiên sửng sờ:

- Một nữ nhân ? Đáng đáp ra sao ?

Người gù tiếp:

- Già ! Già rồi ! Một lão thái bà !

Vân Tại Thiên càng sửng sờ:

- Các người từ đâu đến ? Còn bà ấy hiện giờ ở đâu ?

Người gù chỉ đáp đoạn sau:

- Bà ấy ở trong cỗ quan tài trên xe thứ nhất đó !

Bà chui vào đó lúc mưa to, có lẽ bây giờ bà đang ngủ !

Vân Tại Thiên bỏ người gù lướt tốt cỗ xe thứ nhất, quả thấy một cỗ quan tài có đậy nắp hờ, chứa một lỗ hở cho thoáng không khí.

Gã vung tay hất nắp quan tài.

Bên trong, quả có người nằm, song không phải nữ nhân, mà cũng không phải là người sống !

Một nam nhân ! Hay một cái xác nam nhân !

oOo

Xác chết mặc y phục chệt, màu đen, râu ria đầy mặt. Quanh miệng, vấy máu khô, mặt nhợt nhạt biểu thể.

Toàn thân không có một vết thương nào khác.

Đúng là nạn nhân chết vì nội lực gây chấn động tạng phủ.

Diệp Khai đứng trên thềm cao, trông xuống, bất giác kêu lên:

- Phi Thiên Tri Thù !

Đúng là xác của Phi Thiên Tri Thù, Diệp Khai không thể nhìn lầm được !

Còn Lạc Lạc Sơn, Phó Hồng Tuyết, Mộ Dung Minh Châu ?

Họ vốn đồng thời ly khai Vạn Mã Đường, tại sao thi thể của Phi Thiên Tri Thù lại nằm trong quan tài ?

Vân Tại Thiên từ từ quay mình lại, nhìn chăm chú người gù.

Gã gần từng tiếng:

- Người này không phải là lão thái bà !

Người gù run như cây sậy, miễn cưỡng gạt đầu !

- Không ! Không phải !

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Còn lão thái bà của người ?

Người gù lắc đầu:

- Không biết nữa.

Một người phu xe bỗng rung giọng chen vô:

- Tôi cũng không biết nữa ! Xe tôi ở phía sau, tôi không hiểu những gì xảy ra ở phía trước.

Người phu này, đánh cỗ xe thứ hai, nối tiếp liền cỗ xe thứ nhất.

Vân Tại Thiên quát:

- Vô lý, xe người ở sau, sao lại nói là ở trước ?

Người phu xe giải thích:

- Lúc khởi hành, xe tôi ở sau cùng, đi được một đôi đường hành trình bỗng bị đổi hướng, xe hậu trở thành tiền, xe tiền trở thành hậu. Những gì xảy ra ở đoạn đường đầu, tôi không hiểu được !

Vân Tại Thiên day qua người gù, gần giọng:

- Chẳng lẽ một lão thái bà lại biến thành một xác nam nhân ?

Người gù run mình, lấp vấp đáp:

- Tiểu nhân ... thực tình không biết gì cả.

Bất thành linh, Vân Tại Thiên xuất thủ.

Bàn tay vươn tới, năm ngón cong lại, chụp xuống xương tỳ bà ở vai hữu của người gù.

Người gù đang run rẩy như đuôi đứt của con thạch sùng. Vân Tại Thiên vừa xuất thủ, đột nhiên y hết run, rồi soạt chân như trượt, lách mình vòng ra phía hậu của Vân Tại Thiên, nhanh không tưởng nổi.

Đoạn y hoành tay chặt sổng tay vào hông Vân Tại Thiên.

Chỉ nhìn cách phản công của người gù, Diệp Khai biết ngay bàn tay đó có ít lắm cũng trên ba mươi năm công phu !

Nhưng đối tượng của y là Vân Tại Thiên thì một chưởng kinh dù lợi hại đến đâu, cũng không làm cho y đặc ý nổi !

Vân Tại Thiên né tránh dễ dàng, đồng thời gã cười lạnh, thốt:

- À ! Một tay khá khen cho người đó !

Không chậm trễ gã đánh trả đúng năm chiêu trong một thoáng mắt.

Vũ công của gã vốn sở trường về khinh linh, nhanh nhẹn, tuy hiện tại gã chưa hiện lộ trọn vẹn oai lực, song cũng thừa uy hiếp bất cứ ai.

Người gù bật cười ha hả.

- Khá ! Khá lắm ! Có thể mới không mất mặt Vạn Mã Đường chứ !

Thân vốn gù y lại thun mình như con ốc, đoạn vươn thẳng lên.

Theo đà vươn vút lên không, rồi một cái lắc tiếp theo, y đã đứng trên mái một ngôi nhà gần đó.

Thuật khinh công của y cực diệu, song đối phương là một Vân Tại Thiên nên chung quy y vẫn chậm hơn gã một bước.

Y vừa vút đi Vân Tại Thiên chớp mình bay theo liền. Y vừa đáp xuống máy nhà, Vân Tại Thiên cũng vừa chụp trúng lưng áo của y ngay chỗ gù.

Một đằng nhích tới, một đằng giật mạnh, lưng áo rách toạt một mảnh.

Bàn tay của Vân Tại Thiên chạm phốt cục gù nơi lưng đối phương. Cái chạm đó làm lóe lên một vầng sáng. Vầng sáng chớp, ba vết sáng bắn ra, nhắm bụng Vân Tại Thiên vút đến.

Ấm khí ! Ba viên hàn tinh được gài trong một cơ quan, đặt tại cục gù.

Vân Tại Thiên kinh hãi, hụp mình xuống vọt xéo qua một bên.

Nhờ thân pháp Thôi Song Vọng Nguyệt Phi Vân, gã tránh khỏi ba viên hàn tinh chạm vào mình, song tà áo cũng bị bắn thủng ba lỗ.

Trong khi đó , người gù đã nhảy đến mái ngói nhà thứ tám. Từ đó, y bắn tiếp ba viên hàn tinh ngược lại, cốt ngăn chặn địch đuổi theo, đoạn y nhún chân, vút mình lên không, uốn thành một cái mống dài, biến mất.

Vân Tại Thiên tránh xong ba viên hàn tinh sau, nhìn lại, thì người gù đã mất dạng rồi.

Không còn làm gì hơn, gã thở dài, nhảy xuống đường.

Mặt gã còn xanh, mồ hôi còn tiếp nối đơm hạt quanh hấn, chảy nhễ nhại xuống mặt.

Nhìn theo hướng thoát của người gù, gã lẩm nhẩm:

- Kim Bối Đà Thần Đinh Cầu Cảnh ! Không ngờ lão lại xuất hiện tại vùng biên tái hoang vu này !

Diệp Khai thở dài, lắc đầu, thốt:

- Thật tại hạ cũng không ngờ ! Lão ấy xuất hiện đột ngột quá !

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Các hạ nhận ra lão ?

Diệp Khai cười lạnh:

- Đã là khách giang hồ, có mấy kẻ không nhận ra lão ta !

Vân Tại Thiên ngưng trọng thần sắc, trầm ngâm.

Diệp Khai tiếp:

- Con người đó, ẩn tích mai danh hơn mười năm qua, bỗng dưng chịu khổ chịu nhọc vận chuyển quá nhiều quan tài đến Vạn Mã Đường, để làm gì chứ ! Không lẽ lão có liên quan với kẻ thù của các vị ?

Vân Tại Thiên vẫn trầm ngâm.

Diệp Khai tiếp luôn:

- Có phải lão ta hạ sát Phi Thiên Tri Thù chăng ? Nếu phải, lão làm như vậy là có ý tứ chi ?

Vân Tại Thiên trừng mắt nhìn chàng, lạnh lùng thốt:

- Câu đó, chính tại hạ muốn hỏi các hạ !

Diệp Khai cười khổ:

- Các hạ hỏi tại hạ, tại hạ đi hỏi ai bây giờ ?

Bỗng, chàng nhìn về đầu đường, mắt sáng lên tiếp:

- Có lẽ tại hạ phải hỏi hấn !

Hấn, là Phó Hồng Tuyết !

Phó Hồng Tuyết xuất hiện nơi đầu đường, từ từ đi lại, với dáng lết chân như muôn thuở.

Chỉ có mỗi một mình y.

Tay y vẫn nắm chuỗi đao.

Diệp Khai tiến lên, đón đầu, cười nhẹ hỏi:

- Các hạ trở lại đây ?

Phó Hồng Tuyết nhìn thoáng qua chàng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ chưa chết !

Diệp Khai hỏi luôn:

- Các người kia ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ đi rất chậm !

Rất chậm, là phải đi sau. Đi sau, tức nhiên không biết gì về những người đi trước.

Diệp Khai hỏi:

- Họ đi trước các hạ ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ừ !

Diệp Khai cau mày:

- Họ đi trước, sau chưa ai đến đây ?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Tại sao các hạ đinh ninh là họ sẽ đi ngang qua thị trấn ! Tại sao họ bắt buộc phải đến đây ?

Diệp Khai gật đầu mỉm cười hỏi:

- Các hạ biết người nào đến đây trước chẳng ?

Phó Hồng Tuyết lại lắc đầu:

- Không !

Diệp Khai tiếp:

- Một người chết !

Chàng nhếch nụ cười mỉa, tiếp luôn:

- Đi nhanh, song lại không đến, người chết, không đi được, vẫn đến được ! Trên đời quả có nhiều chuyện thích thú thật !

Phó Hồng Tuyết diễm nhiên:

- Người chết là ai ?

Diệp Khai buông nhanh:

- Phi Thiên Tri Thù !

Phó Hồng Tuyết khẽ cau đôi mày, trầm ngâm một lúc lâu, bỗng thốt:

- Hắn vốn chậm chân lại phía sau, đàm đạo với tại hạ !

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Hắn hỏi !

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Rồi các hạ đáp !

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Chỉ nghe, chứ không đáp. Một cuộc đàm đạo đơn phương !

Diệp Khai lại chớp mắt:

- Tại sao không đáp ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Nghe cũng đủ mệt rồi !

Diệp Khai lại hỏi:

- Sau đó ?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tại hạ bước đi chậm chậm, chậm chậm, đều đều !

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ không đáp, hẳn không hỏi được gì hơn, nên bỏ các hạ lại bước đi trước ?

Phó Hồng Tuyết cười mỉa:

- Do đó hẳn đến trước.

Diệp Khai cũng cười, nụ cười vô nghĩa.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Các hạ hỏi, tại hạ đáp. Các hạ có biết tại sao tại hạ chịu đáp chẳng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chính tại hạ đang lấy làm kỳ đây !

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ vì tại hạ muốn hỏi lại !

Diệp Khai gật đầu:

- Các hạ cứ hỏi. Tại hạ sẵn sàng đáp.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Nhưng hiện tại, chưa phải lúc.

Diệp Khai cau mày:

- Thế đến khi nào mới phải lúc ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ muốn hỏi các hạ đó ! Tùy các hạ định đoạt.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tốt ! Vậy tùy tiện các hạ, lúc nào cũng được, hỏi gì cũng được, tại hạ biết thế nào, nói thế ấy, nói hết !

Chàng bước đi. Phó Hồng Tuyết lách mình, vượt ngang qua chàng.

Y không hề nhìn qua thi thể trong cỗ quan tài, chừng như y rất quý trọng ánh mắt không chịu phép phạm nhìn những cái mà y cho rằng không cần thiết.

Diệp Khai trông theo y, cười khỏ, rồi thở dài, đoạn quay đầu lại.

Lúc đó Vân Tại Thiên chuẩn bị hỏi cung bọn phu xe. Chàng không buồn tham dự, bởi biết rõ gã làm một việc quá vô ích. Không khi nào gã thu hoạch một chi tiết nào.

Trừ ra gã hỏi ngay nơi xác chết !

Mà ngôn ngữ của kẻ chết, gã làm sao hiểu nổi !

o0o

Thi thể của Phi Thiên Tri Thù đã cứng, lạnh, hai tay còn nắm chặt, mừng tượng gã nắm món báu quý gì đến chết cũng không buông !

Đứng bên cạnh quan tài, Diệp Khai ngưng ánh mắt dán vào thi thể kẻ chết.

Một lúc lâu, chàng lẩm nhẩm:

- Kín đáo như tơ bay, nhanh như điện chớp ! Các hạ còn lời gì muốn ký thác nơi tại hạ chăng ?

o0o

Giờ ngộ đã qua !

Dương quang bắt đầu trở lại trên trần gian.

Bùn lầy trên đường chưa khô, gia dĩ đoàn xe vận tải quan tài vừa đi qua, cũng làm cho đoạn đường lầy lội nhớp nháp hơn.

Hiện tại, đoàn xe đó đã đến Vạn Mã Đường.

Nếu không hỏi được manh mối nào thì chẳng bao giờ gã buông tha cho bọn phu xe.

Còn cỗ xe lộng lẫy, do tám tuấn mã kéo vào, còn đổ tại chỗ.

Bốn năm người đang hì hục nữa, lau chùi quanh xe, họ hành sự vất vả mồ hôi đổ ra nhễ nhại.

Hai nữ nhân còn mua sắm vật chi chẳng ?

Thật mua sắm bao nhiêu vật dụng, cũng chẳng phải là việc khó khăn, bất quá họ chỉ mất độ nửa giờ, một giờ là xong hết !

Nhưng, đi phố, đâu phải chỉ cần mua sắm ? Nếu chỉ có vậy, họ cần chi phải xê dịch ?

Họ còn bát phố nữa chứ ! Mỗi tháng chỉ có một cơ hội ung dung nhà tản thôi mà !

Họ còn tìm cái mới cái lạ, chính sự tìm tòi những vật chưa có để mua sắm, cũng đòi hỏi một thời gian rồi !

Điều mà Diệp Khai thắc mắc hơn hết là chàng chẳng rõ hai nữ nhân thực sự có mua hột gà để bảo vệ dung nhan chẳng.

Chàng quyết định khi nào rồi rảnh, thử dùng lòng trắng trứng thoa mặt xem sao !

Bên cạnh hiệu tạp hóa, là một cửa hàng thịt. Trước cửa có tấm chiêu bài: chuyên bán ba loại vật: trâu, heo, và dê.

Cạnh hàng thịt là một quán cơm, chiêu bài rất hấp dẫn.

Bên trong quán, không được sáng sủa lắm.

Phó Hồng Tuyết vào quán đó.

Người ta sử dụng hai tay, y chỉ sử dụng một tay, song vẫn tiện như thường, lại có phần linh xảo hơn là khác.

Qua khỏi quán, là ngõ hẻm, chính nơi đó, Diệp Khai tạm cư trú. Dọc con hẻm đó, nhà thì nhiều, song người xuất nhập hai xê dịch, trái lại, rất ít.

Lúc chàng đến ngõ hẻm, thì gặp một lão thái bà từ một ngôi nhà bước ra, tay cầm mảnh giấy đỏ, bàn dán mảnh giấy nơi tường nhà.

Mảnh giấy có mấy chữ: Nhà bên cho thuê ! Phòng trang nhã, giường nệm mới, sáng có điểm tâm, mỗi thágn mười hai lượng bạc, trả trước. Điều kiện: độc thân, không có con trẻ !

Bà ấy mới nhận lãnh năm mươi lượng bạc đó, chưa hơn một ngày lại lấy phòng của bà cho thuê luôn ! Lại còn tăng giá hai lượng mỗi tháng !

Hắn là bà tưởng dễ kiếm bạc lắm, nên đâm ra ham, cho thuê nhà, cho thuê phòng.

Tại hiệu tạp hóa, Lý Mã Hổ bắt đầu ngủ gà ngủ gật bên quầy tiền.

Đối diện với tiệm tạp hóa là cửa hàng tơ lụa, hiện tại có hai nữ nhân đang chọn vật mua.

Hai nữ nhân đó không đẹp bằng dì ba và Mã Phương Linh.

Còn dì ba và Mã Phương Linh, họ đi đâu, trong khi cỗ xe còn đó ?

Diệp Khai đi khắp đường phố hai lượt, vẫn chẳng gặp họ.

Chàng muốn vào quán cơm, ăn uống qua loa, song, bỗng đổi ý, quay nhanh mình, trở về ngõ hẻm, gỡ tờ giấy cho thuê nhà, vò nhỏ, nhét vào giày.

Trong giày của chàng có một vật cứng cứng, chẳng rõ có phải là một thanh đao ngắn chẳng ?

o0o

Dọc theo con đường phố, có một ngôi nhà, cửa hẹp. Đó là nơi khai trường đổ bác. Cửa hẹp, nhưng nhà rộng.

Trước cửa không có chiêu bài, không có dấu hiệu gì, chỉ có treo một ngọn đèn lồng màu đỏ.

Soát qua nơi này, là Diệp Khai dẫm dấu chân khắp thị trấn.

Chàng nghĩ, chẳng lẽ Mã Phương Linh và dì ba lại đến chốn này ?

Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn đẩy cửa, bước vào.

Chàng suýt bật ngửa, bởi Mã Phương Linh đang ngồi lù lù trên chiếc ghế.

Lấy lại bình tĩnh, chàng hỏi:

- Cô nương cũng đến đây nữa à ?

Mã Phương Linh trừng mắt nhìn chàng, vụt đứng lên, quay mình bước đi !

Nàng vốn ngồi đó, trông chờ, nóng nảy như ngồi trên lửa, rồi bây giờ thấy chàng đến, lại ngún nguẩy bỏ đi.

Diệp Khai biết, nàng hận.

Lúc nàng hận, chàng có nói gì cũng vô ích, nên thở dài, chọn chiếc ghế, ngồi xuống.

Mã Phương Linh ra đến cửa, bỗng quay mình trở vào, lại trừng mắt hỏi:

- Người đến đây làm gì ?

Diệp Khai chớp mắt:

- Tìm cô nương.

Mã Phương Linh hừ nặng:

- Tìm ta ? Tìm ta mà mãi đến bây giờ mới dẫn xác đến ! Người tưởng ta chờ người đấy à ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Không chờ tại hạ thì chờ ai ?

Mã Phương Linh buông cốc lốc.

- Ta chờ dì ba !

Diệp Khai giật mình:

- Dì ba ! Bà ấy cũng đến đây ?

Mã Phương Linh lại hừ một tiếng:

- Người tưởng chỉ có nam nhân mới đến đây được thôi sao ?

Diệp Khai cười khở:

- Nào tại hạ có tưởng chi đâu ! Có điều tại hạ không tưởng là cô nương đến đây, nên dầm nát thị trấn mà tìm mãi.

Mã Phương Linh chăm chú nhìn chàng:

- Người cứ tìm ta từ lúc đó đến bây giờ ?

Diệp Khai gật đầu:

- Không tìm cô nương thì tìm ai ?

Mã Phương Linh vụt bật cười sảng sặc, gắt:

- Ngốc tử ! Người tưởng chỉ có một lối duy nhất vào nơi này à ?

Thì ra, nàng do cửa hậu mà vào, vì không muốn ai trông thấy.

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ không ngờ cô nương có thể do cửa hậu mà vào !

Mã Phương Linh đáp:

- Ta đâu có muốn ! Chính dì ba muốn thế !

Diệp Khai giật mình:

- Bà ấy đã đến đây rồi sao ?

Mã Phương Linh cắn môi nhịn cười:

- Ngốc tử ! Vừa rồi là đã chẳng nói với người sao ?

Diệp Khai hỏi:

- Bà ấy đâu ?

Mã Phương Linh chu môi hướng về vọng cửa thứ ba bên tả đáp:

- Ở trong đó ...

Trong vọng cửa đó, là phòng của Thúy Bình.

Diệp Khai giương tròn đôi mắt, hỏi:

- Bà ở trong đó ? Làm gì ở trong đó ?

Mã Phương Linh đáp:

- Giải muộn.

Diệp Khai kêu lên:

- Giải muộn với Thúy Bình ?

Mã Phương Linh gật đầu:

- Họ là bằng hữu của nhau, mỗi lần vào thị trấn là dì ba có đến với nàng một lúc.

Bỗng nàng trợn mắt hỏi:

- Sao người biết tên nàng là Thúy Bình ! Người có quen với nàng ?

Diệp Khai lẩm nhẩm:

- Mừng tượng có gặp nàng ấy một lần.

Mã Phương Linh gần giọng:

- Mừng tượng hay thật sự ?

Diệp Khai cười khổ:

- Thật sự !

Mã Phương Linh ngẩng đầu lên:

- Chẳng như người vừa đến chiều hôm qua chơi.

Diệp Khai gật đầu.

Mã Phương Linh tiếp hỏi:

- Đêm trước đó, người ở đâu ?

Diệp Khai đáp:

- Mừng tượng ... mừng tượng ...

Mã Phương Linh cắn môi, rồi quay đầu, rồi nguây nguẩy bước đi.

Tánh khí của nàng biến đổi chóng quá, thoát vui thoát hờn, đối tượng không làm sao xoay trở kịp với nàng.

Diệp Khai thở dài !

Chàng còn làm gì hơn, ngoài sự thở dài ?

Một lúc sau, chẳng rõ là bao lâu sau, cánh cửa bật ra, Mã Phương Linh trở vào.

Nàng bước luôn đến trước mặt Diệp Khai, kéo ghế ngồi xuống, đối diện với chàng.

Nàng nhếch môi, mừng tượng cười, nhưng không cười, nàng nhìn trân trân Diệp Khai, chợt hỏi:

- Sao người không nói chi hết ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ không dám nói.

Mã Phương Linh gần giọng:

- Không dám ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Nếu nói sai sót, cô nương sẽ phát cáu lên !

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Người sợ ta ?

Diệp Khai gật đầu:

- Không tưởng nổi !

Mã Phương Linh chớp chớp mắt, rồi bật cười sằng sặc, rồi mắng:

- Ngốc tử ! Lúc không nên nói, lại ba hoa, lúc đáng nói, lại câm miệng !

Ánh mắt của nàng trở nên ôn nhu, nàng nhìn Diệp Khai một lúc, đoạn tiếp hỏi:

- Sáng sớm hôm nay, người ta hỏi người ở tại đâu lúc đêm gần tàn, sao người không nói ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ không biết tại sao nữa !

Mã Phương Linh dịu giọng:

- Ta biết ! Người sợ liên lụy đến ta ! Người sợ thiên hạ nói xấu ta. Phải vậy không ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không biết !

Mã Phương Linh càng dịu dàng hơn:

- Chẳng lẽ người không sợ người ta dám giết người thật sự ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không sợ bị giết, chỉ sợ cô nương giận thôi !

Mã Phương Linh cười, nàng trở nên ôn nhu như không còn ai ôn nhu hơn.

Diệp Khai nhìn nàng, tựa hồ si si dại dại ...

Mã Phương Linh từ từ cúi đầu, thấp giọng hỏi:

- Có phải sớm mai này, gia gia tìm người để nói gì đó với người chăng ?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải !

Mã Phương Linh lại hỏi:

- Gia gia ta nói gì ?

Diệp Khai đáp:

- Lệnh tôn bảo tại hạ phải đi, đi gấp, khỏi địa phương này.

Mã Phương Linh cắn môi:

- Người đáp làm sao ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ bảo là không đi đâu hết.

Mã Phương Linh ngẩng đầu lên, rồi vụt đứng dậy, chụp tay chàng, nắm cứng hỏi:

- Người ... thật sự người không đi ?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ ở lại.

Mã Phương Linh lại hỏi:

- Ở nơi khác, không có ai chờ đợi người sao ?

Diệp Khai đáp:

- Chỉ có một nơi, ở đó có người chờ tại hạ.

Mã Phương Linh hỏi dồn:

- Nơi nào ?

Diệp Khai buông gọn:

- Nơi này !

Mã Phương Linh cười, nụ cười ngọt ngào quá !

Nàng mơ màng nhìn ra, ánh mắt mông lung, như chơi vơi trong cõi mộng.

Rồi nàng nhẹ giọng:

- Chưa bao giờ ta nghe ai nói với ta những câu như vậy. Chưa bao giờ ai nắm tay ta, người tin không ! Người biết không ?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ tin !

Mã Phương Linh tiếp:

- Người ta cho rằng ta rất hung hăng, ta cảm thấy càng ngày càng hung hăng, chứ thực ra ...

Diệp Khai bật cười:

- Thực ra, cô nương vốn quá hung hăng !

Mã Phương Linh cười theo:

- Thực ra, có lúc ta giận người, nhưng chỉ giả vờ giận thôi !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao cô nương phải giả vờ giận ?

Mã Phương Linh đáp:

- Chỉ vì ... chỉ vì ta nghĩ, nếu thỉnh thoảng ta không phát cáu, thì thiên hạ khinh lờn ta !

Diệp Khai ôn tồn thốt:

- Từ nay về sau, không ai dám khinh lờn cô nương nữa đâu !

Mã Phương Linh chớp mắt:

- Nếu có kẻ khinh khi ta, thì người sẽ sống chết với kẻ đó ?

Diệp Khai gật đầu:

- Đương nhiên ! Bất quá, từ nay về sau, cô nương đừng giả vờ phát cáu nữa !

Mã Phương Linh cắn môi, rồi đáp:

- Nhưng từ nay về sau, nếu người còn lờn la nơi này nữa, thì ta sẽ phát cáu như thường. Mà là phát cáu thật sự, chứ không phải giả đâu nhé !

Diệp Khai không nói gì nữa, lấy mảnh giấy đỏ vo tròn giấu trong chiếc giày ra.

Mã Phương Linh tiếp lấy mở ra xem.

Mặt nàng tươi hồng lên, miệng cười nhẹ.

Diệp Khai trông nàng thầm nhận nàng là một thiếu nữ khả ái, tâm tánh bộc trực, thành phác, có lúc nàng như một đứa trẻ con.

Bất quá, chàng nâng tay nàng lên, hôn nhẹ.

Mặt nàng ửng đỏ.

Vừa lúc đó, có người dạng háng nhẹ. Dì ba đẩy cửa bước vào, miệng điểm một nụ cười, mắt nhìn cả hai.

Mã Phương Linh càng đỏ mặt, rút hai tay về giấu sau lưng.

Dì ba thốt:

- Chúng ta nên về bây giờ !

Mã Phương Linh cúi đầu:

- Ừ !

Dì ba tiếp:

- Ta ra ngoài kia trước, chờ người nhé !

Lúc bước ra, không rõ vô tình hay cố ý, bà quay đầu lại cười với Diệp Khai.

Một nụ cười thuộc loại tiêu hồn !

o0o

Diệp Khai chợt hỏi:

- Các vị dùng cỗ xe đó mỗi lần vào thị trấn này, đều đều như vậy, chứ không dùng xe khác ?

Mã Phương Linh gật đầu !

Diệp Khai lại hỏi:

- Có tất cả mấy cỗ xe loại đó ?

Mã Phương Linh đáp:

- Chỉ có một cỗ. Những người khác thích đi ngựa hơn.

Diệp Khai thở dài, tiếp:

- Cũng vì các vị giành dùng cỗ xe đó, nên những người ấy phải tự họ trở về, không có xe đưa !

Mã Phương Linh hỏi:

- Những người nào ?

Diệp Khai đáp:

- Những người khách cùng đến Vạn Mã Đường với tại hạ trong đêm qua !

Mã Phương Linh mỉm cười:

- Họ không phải những đứa con nít, tự họ ra về thì có quan hệ gì ? Người thở than cái chi chứ ?

Diệp Khai lại thở dài đáp:

- Chỉ vì, mười ba người đến, thì một chết, mười một thất tung !

Mã Phương Linh mở to mắt:

- Người chết là ai ?

Diệp Khai lại thở dài lượt nữa:

- Phi Thiên Tri Thù !

Mã Phương Linh hỏi dồn:

- Còn thất tung ?

Diệp Khai kể:

- Lạc đại tiên sanh, Mộ Dung Minh Châu cùng chín người tùy hành với hấn.

Mã Phương Linh sửng sốt:

- Họ đi đâu ?

Diệp Khai từ từ thốt:

- Địa phương này thường phát sanh lắm quái sự !

Bỗng, Mã Phương Linh bật cười, đáp:

- Biết đâu người không đa nghi quá độ ! Biết đâu họ chẳng trở lại đông đủ.

Diệp Khai lắc đầu, rồi hỏi:

- Tại hạ có thể tùy tiện theo xe các vị đến phía trước kia chăng ?

Mã Phương Linh đáp:

- Đương nhiên là được ! Bất quá ... người đến phía trước đó để làm gì ?

Diệp Khai đáp:

- Tìm những người mà tại hạ không thấy.

Mã Phương Linh cau mày:

- Làm sao người biết được họ còn ở trong vùng phụ cận ? Biết đâu họ chẳng đi theo những con đường khác về mất đất rồi ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không thể có việc đó !

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Tại sao không thể ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ biết !

Mã Phương Linh lại hừ một tiếng:

- Làm sao người biết ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Có người nói với tại hạ !

Mã Phương Linh chớp mắt :

- Ai ?

Diệp Khai nhìn bàn tay chàng, buông từng tiếng:

- Người chết tố cáo ...

Mã Phương Linh kêu lên:

- Người chết ?

Diệp Khai gật đầu tiếp:

- Cô nương biết không, người chết có lúc nói năng được đó. Bất quá, cách nói năng của họ, không giống với cách nói năng của người sống.

Mã Phương Linh kinh hãi, nhìn sửng chàng.

Một phút sau, nàng lẩm nhẩm:

- Người tin được lời nói của kẻ chết ?

Diệp Khai gật đầu, miệng nở một nụ cười bí mật.

Chàng tiếp luôn:

- Chỉ có những gì do kẻ chết tố cáo, mới vĩnh viễn là sự thực ! Bởi lẽ giả dối ... là người chết không cần lừa ai !

oOo

Bàn tay nắm chặt của người chết đã mở ra rồi, những ngón tay uốn cong trở nên cứng rắn.

Người chết nói năng được hay không, cái đó không vội bàn làm gì.

Điều chắc chắn là người chết không bao giờ tự mình buông lỏng các ngón tay nắm chặt.

- o O o -